

dem — jeg foretrækker den sidste Titulatur — at ansætte disse paa Straffeanstalter og ved Hospitaler, det vil sige dér, hvor Ministeren har fuldstændig Magt til at ansætte, hvem han vil. Jeg maa her give min Tilslutning til de Bemærkninger, som blev optrykt i sidste Lovforslags Bemærkninger, fra Biskop Ludwigs i Aalborg, der stærkt gjorde gældende, at dette kunde man ikke. Og hvad er Hensigten med dette? Uden al Tvivl at lukke de saakaldte kvindelige Præster ind gennem denne Bagdør. Det er vist givet, at hvis en Minister af egen Magtfuldkommenhed ansætter en kvindelig Præst ved en af disse Straffeanstalter eller Fødselsstiftelser eller andre Stiftelser, vil denne kvindelige Præst, naar der er gaaet en Række Aar, ikke kunne udholde den Gerning længere, hun maa kræve Forflyttelse, og med hvilken Styrke vilde man saa kunne nægte denne Kvinde, der har modtaget Ordination, at forrette almindelig Præstetjeneste ved et almindeligt Embede? Men i saa Tilfælde er dette Lovforslag en Bagdør, hvorigennem man ønsker at faa de kvindelige Præster indført i Kirken imod Kirkens egne Ønsker. Man maa jo erindre, at man to Gange har spurgt Kirken, hvorvidt den ønsker kvindelige Præster, og begge Gange har Kirken med overvejende Flertal svaret et afgjort Nej til dette.

Ud fra disse to Betragtninger, dels at Rigsdagen er inkompetent til at træffe en Afgørelse af, om Kvinder rettelig bør kunne modtage Ordination eller ikke, dels at det ikke er rigtigt at løse Problemet ad Bagdøre, maa jeg henstille, at dette Lovforslag til sin Tid stemmes ned.

Kirkeministeren (Dahl): Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen mindede om, at lige siden den fri Forfatning blev indført herhjemme, havde Lovgivningsmagten været meget forsigtig med at lovgive, naar det gjaldt Kirkens indre Anliggender. Dette vil jeg fuldt ud indrømme, og det tjener efter min Mening Lovgivningsmagten til Ære, at den har været meget forsigtig paa dette Omraade. Men Spørgsmaalet er jo, om det foreliggende Forslag falder ind under dette Omraade, og det tror jeg ikke det gør. Jeg tror ikke, at dette Forslag hører til Kirkens indre Anliggender. Ved „indre Anliggender“ forstaar jeg Spørgsmaal om Lære og Ritus, og hvad dermed hænger sammen, men ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Kvinder skal have Adgang til at være Præster indenfor Folkekirken eller ikke. Det forekommer mig at falde ind under de ydre Anliggender, og det viser sig i hvert

Fald, at den allerstørste Del af dem, som har talt paa Kirkens Vegne, ikke nærer nogen principiel Betænkelighed ved at give Kvinder Adgang til Præstestillinger. Vi hørte jo nu for lidt siden endog det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtale, at han ikke havde principielle Betænkeligheder. Det samme er udtalt fra anden Side indenfor Folkekirken, fra ikke saa faa Biskoppers og ogsaa fra det teologiske Fakultets Side. Nej, det, det drejer sig om, er Spørgsmaalet om, hvorvidt man for Øjeblikket anser det for betimeligt at give Kvinderne denne Adgang. Her er det, Meningerne deler sig, og dette har været medbestemmende for mig ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, idet der fra mange Sider indenfor Kirken og ogsaa ved den Afstemning, som blev foretaget i Fjor af Menighedsraadene, viste sig at være betydelige Betænkeligheder ved at give Kvinderne en almindelig Adgang. Selv om jeg ikke deler disse Betænkeligheder, mente jeg dog, at det vilde være rigtigt og til Gavn for selve Sagen: at skaffe Kvinders Adgang til Folkekirkens Embeder anerkendt i Principet, om Lovforslaget fremtraadte i en saadan Form, at det ogsaa af store og betydende Kredse indenfor Folkekirken kunde anses for betimeligt. Ved den Afstemning, der fandt Sted indenfor Menighedsraadene, var der ganske vist ikke Flertal for at give Kvinder Adgang til de Embeder, som Lovforslaget omhandler, men der var i hvert Fald et stort Mindretal, som udtalte sig derfor, ligesom ogsaa adskillige af Biskopperne udtalte sig derfor, og de kvindelige Teologer har andraget om at faa Adgang til Folkekirkens Embeder, principielt til Folkekirkens samtlige Embeder og subsidiært til de i Lovforslaget nævnte; da de altsaa ogsaa mente at kunne slaa sig til Ro med denne subsidiære Adgang, har jeg fremsat Lovforslaget i denne Skikkelse. Jeg indrømmer fuldt ud, at det ikke er tilfredsstillende — denne Indrømmelse vil jeg gerne gøre det ærede Medlem Fru Elna Munch. Jeg mener, det vilde være langt mere tilfredsstillende, om man kunde fremsætte Lovforslaget i al Almindelighed, saaledes som det tidligere har været fremsat, men dog ikke er vedtaget, her i Rigsdagen. Det er jo undertiden saadan, at det bedste er det godes værste Fjende, og jeg tror, at hvis jeg havde fremsat det, som jeg anser for det bedste, et Lovforslag om at give Kvinder almindelig Adgang, havde det været forbundet med store Vanskeligheder eller maaske været umuligt at gennemføre det. Derfor valgte jeg en mere moderat Form, en Form, som